

Ανοιχτή επιστολή από εδώ πιο κάτω

Όλο το χρόνο αγώνας μες στο γη· να γυαλίζεις τους σκόληκες να μένουν αστραφτεροί και γλιστεροί, να γαργάλας τους σπόρους για να ξυπνάνε να μεγαλώνουν δέντρα και λουλούδια, να αερίζεις να ξαναγίνονται τα πεθαμένα πράγματα χόμα απ' την αρχή, να αλέθεις υπομονετικά τα ατεσέλειωτα σκουπίδια των ανθρώπων κι αυτοί, οι άμυαλοι, οι προληπτικοί, να σε συκοφαντούν ότι προτιμάς και καλά το Δέντρο της Ζωής! Ποια ζωή, βρε αγάριστοι, θα υπήρχε αν δεν φροντίζαμε εμείς το έδαφος κάτω απ' τα πόδια σας;

Δεν περνάμε κι άσχημα εδώ κάτω είν' η αλήθεια, αλλά όποτε παίρνει να ξαναμεγαλώνει η μέρα των απάνω μάς πιάνει κι εμάς να σεργιανίσουμε και να ξεδώσουμε λιγάκι. Να, λίγο κρασάκι από το φρέσκο της χρονιάς, κανάς χορός κάτω απ' τ' αστέρια όταν σβήνει το φεγγαρόφωτο, τίποτα πιατικά σπασμένα από μόνα τους, γυαλιά που εξαφανίζονται από τις μύτες τους, γραμμάτα που μπερδεύουν τους παραλήπτες τους, απλά πράγματα θέλει η καλοπέραση η καρδιατζελίσια.

Η καλοπέραση η ανθρώπινη είναι πιο σύνθετη ιστορία. Το ξέρουμε αυτό και το κατανοούμε και πασχίζουμε να γελάσει κάπως το χελάκι των ανθρώπων. Χαμπάρι αυτοί! Παλιά έπαιζε μάλιστα τρελό κυνηγητό, καλά και σώνει να μας διώξουν με σκούπες, με σιόρδα, με ξόρκια, με δεν ξέρω τι. Πλάκα είχαν! Τώρα τελευταία όμως τα πράγματα αλλάξαν και μας ξεχάσανε. Είναι που πολλοί δεν πιστεύουν πια, λέει, σ' εμάς. Είναι και οι πολλοί που τους λείπουνε πολλά και βασικά και δεν έχουν πια κουράγιο κι αντοχές για φάρσες.

Είναι όμως κι άλλοι που κάτι τους πιάνει αυτές τις μέρες και τριγυρίζουν σαν υπνωτισμένοι, ακολουθώντας αυτές τις μικρές οθόνες που κρατάνε και τους βάζουν σε περίεργες αποστολές. Τους δείχνουν διάφορα αστραφτερά αντικείμενα κι αυτοί μπαινοβγαίνουν βιαστικά σε τόσα κι άλλα τόσα μαγαζιά, εντοπίζουν και κοιτάζουν καχύποπτα τα ίδια αστραφτερά αντικείμενα ή άλλα, πέφτουν σε θλιμμένη περισυλλογή, ξανακοιτάζουν, αγχώνονται, τσακώνονται και φωνίζουν, φωνίζουν, φωνίζουν· γυρίζουν κρατώντας σφιχτά τσάντες και τσαντάκια, μετά τσαλακιώνουν και πετάνε τις τσάντες, πετάνε τα τσαντάκια, θαυμάζουν υποχρεωτικά το περιεχόμενο, μετά αμφιβάλλουν, μετά το βαριούνται, μετά αισθάνονται ότι εξαπατήθηκαν, ξανασυμβουλευόνται τις οθόνες και πάλι από την αρχή. Δεν είναι ευχαριστημένοι. Δεν γελάνε.

Η συντρόφισσα Πικασσόμπρα, που εννευρίζεται πολύ με αυτά τα καμώματα, τους αποκαλεί κατσούφαρους κι αεροτενεκέδες, που πιο βαριές βροσιές δεν έχει κάτω απ' τη γη.

Η συντρόφισσα Βερβεζού πάλι, δεν μπορεί να συμβιβαστεί που οι άνθρωποι χρειάζονται τα άχρηστα και δεν μπορούν να μοιραστούν δίκαια τα χρήσιμα και τα όμορφα. Όλο και στήνει ξαφνικές γιορτές, με λίγα στα χέρια και πολλά στην καρδιά, για να τους θυμίσει ότι πλούτος δεν είναι το μάζεμα αλλά το μοίρασμα. Καμιά φορά το πετυχαίνει και τότε οι άνθρωποι σταματάνε για λίγο ν' ακούνε τα παραγγέλματα των αφεντικών τους "αγοράστε μας" και "εν-δυο, όλοι στην παραγωγή". Μαζεύονται στα πάρκα, τους δρόμους και τις πλατείες, μιλάνε για αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια, στα εύκολα και στα δύσκολα, και το εννοούν: μαγειρεύουν, τραγουδάνε, παίζουν μουσική, παίζουν παιχνίδια, λένε ιστορίες, ονειρεύονται, φροντίζουν ο ένας για τον άλλο και για τον κόσμο τους. Και τότε λένε ότι οι μέρες είναι μαγικές.

Εμείς λέμε ότι έτσι θα μπορούσε να είναι κάθε μέρα!

Η Παρέα των Καλικαντζάρων Εδώ Τριγύρω
(Για την αντιγραφή: Συνέλευση Άλσους Παγκρατίου)